

Stockholmssaga

I öster trädde solen just upp över Stockholms hustak. Vid Vita Bergen reste sig de som överlevt nattens köld för ännu en arbetsdag. I Riddarholmens våningar tände någon i spisen för att koka varm choklad och överallt i staden sträcktes sömndruckna kroppar i led och gjorde sig redo att möta denna dag. Mikael gick ut genom dörren och tände en cigarett. Slottsbacken hade börjat fyllas av folk; husor som var ute för att få tag på böndernas bästa varor innan någon annan, skolflickor med dansande flätor som retades med pojkar i skärmmössor och över allt detta stod Gustav III:s stolta mässingsgestalt och liksom försäkrade sig om att allt gick rätt till. Nere vid Saltsjön hade den sista isen just smält och nu flöt flaken runt i glädjevirlvar över sin nyfunna frihet. Mikael promenerade längs Skeppsbron och log lite för sig själv åt att de stakars Blasieholmsborna gick i skugga medan han själv gick och rökte och njöt av solen. Måsar flög över Skeppsholmen och deras skri blandades med tjutet från ångbåtarna som kom in från skärgårdsöarna. Han gick upp mot Slussen. Männen från Vita Bergen hade börjat ta sig ner till Söder mälstrand för att lossa båtar. Männen från Riddarholmen hade gått till sina hamnkontor för att höra sig för hur det gick med affärerna. Södermalmstorg vimlade av folk. Södermalmstorg tycktes alltid vimla av folk oavsett vilken tid på dygnet det var men det tycktes särskilt benäget att vimla om mornarna. Mikael beundrade nästan att Södra stadshuset kunde ligga så svalt och oberört mitt i allt detta.

Skolgården var full av småpojkar. En liten hund hade ovist nog tagit sig in på området och fick nu lida sitt misstag under ivrigt kelande små händer. Ur skolgårdens grus tronade Södra Latin upp, röd och stolt och vacker. Det märktes att hon var nöjd med var man hade placerat henne. Fastän hon var nybyggd såg hon ut som om hon alltid stått där och alltid tänkte stå just där. Mikael gick upp för trappan och in genom de tunga portarna. I aulan väntade redan hans vänner. Dom vinkade åt honom och han gick och satte sig hos dem. De var alla vid gott

humör och försökte alla ivrigt övertyga Mikael om att han bara *måste* se den nya varietén på Berns. Det var då Dahl kom in. Mikael blev plötsligt tyst. Han hade hållit tillbaka känslorna i flera dagar men nu kom allt strömmande som en flod efter snösmältningen. Det kändes plötsligt som att han skulle falla söder inuti. Dahl var mannen han älskade. Han hade försökt övertala sig själv att det var fel, onaturligt, straffbart till och med, men han älskade fortfarande Dahl.

En kristendoms lärare kom in och uppmanade alla att resa sig och sjunga dagens psalm. Men alla ord kändes fel. Tro och religion kändes fel för den sa att det som Mikael kände var fel. Han kände sig så tom. Han kände sig alltid tom. Hans mor sa att han behövde Jesus. Hans vänner sa att han behövde Rousseau eller Kant eller Goethe; allt beroende av deras egen senaste litteraturkonsumtion. För Mikael omgavs ständigt av människor som hävdade att de just läst något underbart av Rousseau eller Kant eller Goethe. I själva verket orkade inte en människa läsa när alla uppsatser väl var inlämnade och alla skrivningar väl var skrivna men man låtsades, för alla antog att man hade läst Rousseau, Kant och Goethe när man gick på läroverk. Det var för övrigt något man antog om sig själv. Men Mikael struntade faktiskt fullständigt i både Rousseau, Kant, Goethe och Jesus. Han brydde sig inte om någon av dessa döda män. Han brydde sig bara om en levande man, men det kallades sjukt.

Dagen förflöt och Mikael tvingades som så ofta förr låsa in sina känslor och ta på sig en mask. Men han kunde inte fokusera sina tankar. När hans filosofilärare frågade om han höll på att bli sjuk ryckte han till och trodde för ett ögonblick att han var upptäckt.

Det var eftermiddag. I väster höll solen på att sänka sig över stadens tak. Arbetarna vid Söder mälstrand gick hem mot Vita bergen. En person med dålig smak för vad som passade sig hade sagt att man borde döpa om Vita

bergen till Svarta bergen eftersom allt som fanns där var mörka smutsiga stugor och smutsiga människor. Han var just nu på väg hem till Ridderholmen efter glädjande besked från hamnkontoret gällande affärerna. Skolflickor med dansande flätor och skolpojkar med skärmmössor jagade varandra på väg hem genom Gamla stans gränder. Mikael hade fått tillåtelse att sitta kvar i en av salarna och skriva klart en uppgift. Han skulle just gå när Dahl kom in. Han sa:

- Jag glömde en bok här tidigare, jag skulle komma för att hämta den.

Mikael såg sig omkring.

- Jag ser ingen bok

Dahl log generat.

- Nej det var för att jag aldrig glömde någon bok. Jag ville bara träffa dig.

- Jaså?

- Ja. Jag ville träffa dig och jag vet inte hur jag ska säga det här så jag antar att jag säger det rakt på sak. Älskar du mig?

Mikael visste inte vad han skulle svara. Svarade han ja skulle alla tycka att han var galen. Svarade han nej skulle han bli galen. Så han svarade ”ja”.

- Då var det alltså så, sa Dahl tyst.

Han satte sig bredvid Mikael och fortsatte:

- Jag älskar nämligen dig också. Och eftersom jag gör det så hoppades jag att du kanske skulle vara bevarad för de känslor av skam och rädsla jag känner.

Mikael log sorgset.

- Tyvärr. Jag är precis lika förälskad i dig och det äter upp mig också.

- Tänk att kärlek kan kännas så, sa Dahl.

Han skrattade till

- Är det inte märkligt ändå?

- Jag tror inte det är kärleken som känns så, sa Mikael. Kärleken känns underbar. Men kärleks känslan får inte vara ren. Den blir smutsig av allt hat som samhället kastar emot den. Och då känner man sig smutsig själv.

- Om samhället var annorlunda?

– Men det är det inte.

De satt tysta och såg på varandra. Det kändes som om deras kärlek var en mur emellan dem.

– De finns de som ses i hemlighet, sa Mikael.

– Jag tycker så väldigt mycket om dig Ceder. Men jag ska bli advokat. Om jag blir dömd för otukt så...

– Jag förstår. Vi har båda våra anledningar.

– Snälla säg det inte så.

– Förlåt.

– Nej det är jag som ska säga förlåt, det är jag som bara inte vill inse att...

Tyst satt Dahl och kämpade för att inte gå sönder. Hans röst lät svag när han sa:

– Jag önskar att jag kunde få älska dig.

Så reste han sig. Han samlade all sin värdighet och sa:

– Vi kan alltså aldrig få varandra.

– Nej, sa Mikael, det kan vi inte. Vi kan bara älska varandra.

Författare: Alice Bergqvist